

jen v původním zákonu o pensijním pojištění ze dne 1. ledna 1906 čís. 1 ř. z. z roku 1907, jenž byl úplně změněn zákonem ze dne 5. února 1920 čís. 89 ř. z. a pak uvedeným již zákonem čís. 26/29 sb. z. a n., a tu jest posuzovati každou ze skupin § 1 čís. 1 až 6 samostatně, aniž by bylo lze souditi z předpokladů jedné skupiny na předpoklady skupiny jiné. Druhou okolnost nelze odvozovati z odstavce 2 § 1 zák. čís. 26/29 sb. z. a n., jenž předpokládá zaměstnání převážně duševními pracemi. Jde i tu o samostatné ustanovení, jež nevylučuje příslušníky skupin čís. 1 až 6 z povinného pojištění proto, že nekonají převážně duševní práce. Stačí, jsou-li příslušníky některé z oněch skupin, a vyloučeny mohou býti z pojištění jen za předpokladů § 2 zmíněného zákona. Ke skupině § 1 čís. 6 a) zákona čís. 26/29 sb. z. a n. přísluší zaměstnanci, již přikazují práce dělníkům anebo vykonávají odborný dozor nad nimi, aniž by se jejich práce sami zúčastnili, leč pokud toho vyžaduje jejich příkazovací nebo dozorčí činnost. Nevyžaduje se tedy školní vzdělání nebo dokonce odborné vzdělání a nezáleží proto na tom, zda zaměstnanec není čtení a psaní znalý. K odbornému dozírání stačí odborné znalosti nabyté zkušeností po stránce technické a hospodářské dlouhým zabýváním se pracemi, na něž nyní dozírá. Žalobce převážně a po dlouhá léta přikazoval čeledínům u koní a volů práci, měl právo a povinnost čeledínům rozkazovati, vydával jim krmivo přidělené mu na celý týden, vedl dozor na polní práce, sám neměl přidělené koně a vykonával též práce, které jinak vykonával po případě adjunkt na statku zaměstnaný. Tím jest splněn nejen předpoklad přikazování práce, nýbrž i předpoklad odborného dozoru, an dohled na polní práce, na 7 až 8 párů koní a na hovězí dobytek vyžaduje zřejmě odborné znalosti, a v podstatě o nic méně cennější zodpovědnost, než při dozoru na několik set párů koní, takže s obou hledisek patří ke zmíněné skupině zaměstnanců. Ani občasná manuální spolupráce žalobcova ho nezabavuje kvalifikace zaměstnanců v § 1 čís. 6 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. uvedených.

Čís. 14104.

»Škody jinak obmeškáním vydražitele způsobené« jest vymáhati žalobou u exekučního soudu. Dokud není tento žalobní nárok promlčen, nelze obmeškalému vydražiteli vydati vadium, leč souhlasí-li všichni účastníci.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1935, R I 1590/34.)

Prv ý s o u d vyhověl žádosti obmeškalého vydražitele K. K. o vydání složeného vadia, p o n ě v a d ě jako věcně oprávněný podal žalobu o náhradu škody proti obmeškalému vydražiteli podle § 155 ex. ř. jen československý erár, ale žalobu vzal bez vzdání se žalobního nároku zpět, takže jest za to míti, že věcně oprávnění s vydáním vadia souhlasí. R e k u r s n í s o u d návrh na vydání vadia zamítl z těchto důvodů: Podle § 155 ex. ř. ručí obmeškalý vydražitel za schodek při nejvyšším podání, který vznikl při opětné dražbě, za náklady na opětnou dražbu a za všechny škody z jeho obmeškání především vadium. Z toho plyne, že, bylo-li dražební řízení zrušeno (§ 151 ex. ř.), zůstává vadium v uschování, pokud nemovitost při pozdější dražbě pro-

dána nebude neb nebude vykázán soudu souhlas všech účastníků, poněvadž jinak nelze určit schodek a eventuelní škody. Těchto podmínek tu není. Nemovitost nebyla prodána, dražební řízení bylo pro nedocílení nejmenšího podání podle § 151 odst. 3 ex. ř. zrušeno a stěžovatelka přihlásila jakožto zástupce berního eráru pohledávku ke dražbě, a s vyžádáním vadia souhlas neprojevila. Nelze pokládati za souhlas okolnost prvním soudem k odůvodnění opačného názoru uváděnou, že stěžovatelka žalobu o náhradu škody proti obmeškalému vydražiteli vzala zpět, ana žaloba před provedením dražby je předčasnou, ježto není vůbec známa výše schodku a eventuelní škody.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Obmeškalý vydražitel ručí vadiem za schodek při nejvyšším podání, za náklady na opětnou dražbu a za všechny škody jinak jeho obmeškáním způsobené (§ 155 odst. 1 ex. ř.). Schodek při nejvyšším podání a náklady na opětnou dražbu ustanoví z moci úřadu exekuční soud usnesením (druhý odstavec § 155 ex. ř.); škody způsobené obmeškáním vydražitelovým musí býti vymáhány žalobou u exekučního soudu (§ 155 odst. 2 ex. ř. úsudkem z opaku). Z toho plyne, že, dokud není tento žalobní nárok promlčen, nelze obmeškalému vydražiteli vydati vadium, leč souhlasí-li všichni účastníci. Nebylo ani tvrzeno, že nárok čl. státu na náhradu škody již zanikl, zejména, že uhasl promlčením (§ 1489 obč. zák.), ani ze spisů to není patrné. Ježto zástupce čl. státu nesouhlasí s vydáním vadia, nemohlo býti vráceno vydražiteli, třebas bylo dražební řízení zrušeno podle § 151 ex. ř.

Čís. 14105.

Jde o ryze majetkový nárok, domáhá-li se zletilé dítě na manželském otci zaplacení výživného za u r č i t o u dobu, po kterou se nemohlo samo vyživovati.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1935, R I 1642/34.)

Žalobě podle § 139 obč. zák. podané u o k r e s n í h o soudu zletilým manželským synem proti otci o zaplacení výživného za u r č i t o u dobu, po kterou se žalobce nemohl sám vyživovati, p r v ý s o u d vyhověl, zamítнув námitku věcné nepřislušnosti opřenu o ustanovení § 50 čís. 3 j. n., ježto žalobou je vymáhán nárok r y z e majetkový. O d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek prvního soudu i s řízením mu předcházejícím pro zmatečnost a žalobu odmítl. Z d ů v o d ů odvolacího soudu: Jde o závazek žalovaného vyvěrající z jeho poměru jako otce k žalujícímu manželskému dítěti. Uplatňují-li se tyto nároky žalobou, nejde o rozepři ryze majetkovou. Náleží proto rozhodovati v těchto rozepřích bez ohledu na výši zažalovaného výživného podle § 50 čís. 3 j. n. k výlučné příslušnosti sborových soudů první stolice. Poněvadž okresní soud nemohl se státi příslušným k projednání rozepře ani výslovnou úmluvou